

Sygn. akt III CSK 45/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku J. J.

przy uczestnictwie R. J., M. J., R. J.,

A. G., A. G., E. G., K. G. i B. G.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 lipca 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w T.

z dnia 17 września 2020 r., sygn. akt I Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności

o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący J. J. powołał się na istotne zagadnienie prawne, dotyczące konieczności manifestacji posiadania ponad udział przez jednego ze współspadkobierców w sytuacji, w której za życia spadkodawcy została zawarta nieformalna umowa sprzedaży nieruchomości.

Przyczyna kasacyjna w postaci istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, tak, aby jego rozstrzygnięcie mogło uzyskać ogólniejsze znaczenie, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie argumentów, które prowadzą do jego rozbieżnych ocen i możliwych kierunków interpretacyjnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl., z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.).

Zagadnienie przedstawione we wniosku nie odpowiadało wskazanym wymaganiom, ponieważ odrywało się od podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarżący nie może w związku z tym opierać przyczyn lub zarzutów kasacyjnych na faktach, które nie mają odzwierciedlenia w ustaleniach dokonanych przez sądy *meriti*. *In casu*, sformułowany w skardze problem bazował na założeniu, że za życia spadkodawcy H. J. doszło do zawarcia między nim a skarżącym wnioskodawcą nieformalnej umowy zbycia nieruchomości, czego pozostali spadkobiercy byli świadomi i nie sprzeciwiali się wynikającemu z tej umowy

samoistnemu posiadaniu ze strony wnioskodawcy. Tymczasem, jak uznał Sąd Okręgowy, faktu zawarcia takiej umowy nie potwierdził żaden dowód, a pierwsze zachowania, które mogły świadczyć o właścicielskim władaniu przez wnioskodawcę sporną działką, miały miejsce najwcześniej w 2002 r. Władanie to trwało zatem zbyt krótko, by mogło doprowadzić do nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, tym bardziej, że - jak przyjęły Sądy *meriti* - wnioskodawca pozostawał w złej wierze.

Należało zatem uznać, że skarżący nie wykazał twierdzonej przyczyny kasacyjnej, co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.